

Sygn. akt III KK 378/13

POSTANOWIENIE

Dnia 5 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 29 października 2013 r.,

sprawy **A. M.**

skazanego z art. 189 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w O.

z dnia 12 lutego 2013 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w O.

z dnia 22 października 2012 r.,

- 1. pozostawić kasację bez rozpoznania,**
- 2. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

A. M. skazany został wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 22 października 2012 r. Wyrok ten zaskarżony został przez obrońcę oskarżonego w części dotyczącej kary wymierzonej A.M. W apelacji sformułowano jedynie zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności i wniesiono o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe zawieszenie wykonania tej kary.

Sąd Okręgowy, wyrokiem z dnia 12 lutego 2013 r., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając wniesioną apelację za oczywiście bezzasadną.

Od tego wyroku obrońca skazanego wniósł kasację, w której zarzucił rażące naruszenie prawa materialnego, polegające na obrazie przepisów art. 29 k.k. w zw. z art. 26 k.k. poprzez ich niezastosowanie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy A. M. jest niedopuszczalna z mocy ustawy i jako taka została pozostawiona bez rozpoznania. Przepis art. 520 § 2 k.p.k. stanowi, że strona, która nie zaskarżyła orzeczenia sądu pierwszej instancji, nie może wnieść kasacji od orzeczenia sądu odwoławczego. Obrońca A. M. zaskarżyła wprawdzie apelacją wyrok wydany przez sąd pierwszej instancji, ale zaskarżyła go jedynie w części, to jest w części dotyczącej orzeczenia o karze. W pozostałym zakresie, a więc także w części dotyczącej orzeczenia o winie, wyrok ten nie został zaskarżony. Zgodnie z treścią art. 433 § 1 k.p.k. sąd odwoławczy rozpatruje sprawę w granicach środka odwoławczego, a w zakresie szerszym o tyle, o ile ustawa to przewiduje. Szerszy zakres rozpoznania przewidziany jest w odniesieniu do katalogu bezwzględnych przyczyn odwoławczych z art. 439 § 1 k.p.k. oraz w przypadku środka odwoławczego wniesionego na korzyść oskarżonego, co do rażącej niesprawiedliwości orzeczenia, o której mowa w art. 440 k.p.k., a także w odniesieniu do błędnej kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu.

W sprawie A. M. sąd odwoławczy poddał kontroli odwoławczej część zaskarżonego orzeczenia, w której wymierzono oskarżonemu karę. Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje jednak na to, że przedmiotem rozważań sądu odwoławczego była także prawidłowość ustaleń faktycznych w sprawie oraz rozstrzygnięcie w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego. Uznać należy, że sąd odwoławczy przeprowadził zatem kontrolę zaskarżonego orzeczenia także pod kątem wymienionych wyżej przepisów, obligujących go do kontroli odwoławczej poza granicami zaskarżenia i podniesionym zarzutem.

Ograniczenie, o którym mowa w cytowanym już wyżej art. 520 § 2 k.p.k. nie dotyczy uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k., o czym mówi art. 520 § 3 k.p.k. W kasacji nie podniesiono zarzutu związanego z treścią art. 439 § 1 k.p.k., zarzucono natomiast naruszenie przepisów prawa materialnego, które nie były

wskazane w zarzucie apelacji obrońcy A. M. Tym samym kasacja skierowana jest bezpośrednio przeciwko orzeczeniu sądu pierwszej instancji o winie, która nie była kontrolowana przez sąd odwoławczy. Taka kasacja zaś jest niedopuszczalna w świetle art. 519 k.p.k. Autor kasacji nie wskazał nadto jakich to naruszeń prawa dopuścić się miał sąd odwoławczy orzekający w tej sprawie.

W kwestii niedopuszczalności kasacji w zaistniałej sytuacji procesowej podzielić należy pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 21 października 2010 r., sygn. V KK 323/10 (R-OSNKW 2010, poz. 2061; zob. także: T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania karnego oraz ustawa o świadku koronnym, Warszawa 2008, s.1090).

Z powyższych względów Sąd Najwyższy obowiązany był na podstawie art. 531 § 1 w zw. z art. 530 § 2 i art. 429 § 1 oraz w zw. z art. 520 § 2 i art. 519 k.p.k., kasację tę pozostawić bez rozpoznania.

Orzeczenie o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego znajduje uzasadnienie w treści przepisu art. 624 § 1 *in fine* k.p.k.